

חלקי בקהילתי

בית תורני - חברתי לבוגרי ישיבות עובדים - לאורם של גדולי התורה

הרה"ג ברוך צבי גרינבוים שליט"א
ראש ישיבת דרך ה' - חלקי בקהילתי

יהי חלקי עמהם

ליהנות בקדושה

בחיים, אם תדע לשלב עם 'ידי העשוי' שלך הגשמיות, את קול תורתו של יעקב, ו"ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו ה'" - כשתאמין שברכת השדה היא מאת ה', ותתנהג בדרך ה' - או אז הצלחתך תהיה שלימה. לבסוף, כשהתברר ליצחק שההשגחה העליונה העניקה גם את ברכות העולם הזה ליעקב, הוא חותם עליהן את ההבטחה: "גם ברוך יהיה", עשוי האמיתי נשאר מחוץ לברכות אלו, ובני יעקב למדו את צורת החיים הנכונה של חיי תורה וקדושה - היכולים ללכת יד ביד עם הנאות החיים ולקדש אותם.

'לגנוב' את העולם

רעיון נוסף טמון בתחפושת של יעקב. בהוראתה של רבקה ליעקב להתחפש היא לימדה אותנו, שאסור ליהודי להרגיש במרחבי העולם הזה מדי 'בבית'. כי אם הוא ירגיש בתוך הנאות העולם מדי משוחרר, הוא עלול לטבוע בהן ולשכוח את ייעודו האמיתי - להכניס אל תוך הנאות החיים את קולו של יעקב. האפשרות הנכונה ליהנות מהעולם צריכה להיות בצורה שנהנה ממנו בזהירות, בשימת לב לתפקיד היהודי שלנו בעולם, צורת חיים שכזו, כאילו 'גונבת' נתחים מהעולם החומרי והגשמי, והופכת אותם - כאן בעולם הזה - לחיים שיש בהם משמעות וקדושה. לו היה יעקב מקבל את ברכות העולם הזה בצורה חלקה ופשוטה, הייתה בכך אמירה שהנאות העולם הן לגמרי שלנו ואנו יכולים להשתמש בהן ככל העולה על רוחנו. זה מסוכן. אך כשקיבלנו את העולם הזה בתחפושת, והיינו צריכים להיזהר שלא להתגלות, קיבלנו את הנאות העולם - בתנאי שנשתמש בהם שימוש זהיר ונכון, ונצרף לידיים הגשמיות ולהנאות החיים - את קולו הרוחני של יעקב, שמקדש את החומר ונותן לו מימד של קדושה.

זהו לימוד גדול עבורנו-בוגרי הישיבות הנמצאים בעולם המעשה. פעמים רבות אנו פועלים בעולם של עשייה חומרית, מוקפים באנשים חומריים, אבל אל לנו להרגיש 'בעולם הזה' לגמרי 'בבית'. מציאותינו שם היא רק 'תחפושת', כשהקול האמיתי שלנו - 'קולו של יעקב' - קול התורה שלנו, הוא עיקר חיינו ומהותנו. אשרינו מה טוב חלקנו !

בפרשתנו מלמדת התורה את השתלשלות נתינת הברכות. למרות כוונתו של יצחק לברך את עשיו, בא יעקב במצוות רבקה אמו ולקח 'במרמה' את הברכה. עד היום אנו נהנים מפירותיה של אותה ברכה.

ואנו שואלים, מדוע היו ברכותיו של יצחק אבינו צריכות להגיע אל יעקב בדרך משונה כל כך, וכי לא היה מכובד וראוי יותר שברכות העולם יגיעו אלינו - בניו של יעקב אבינו - בצורה חלקה וישרה, בלי צורך להתחפש ול'גנוב' את הברכות? מה באה ה'גניבה' הזו ללמד אותנו?

למדנו מכך יסוד גדול על הדרך שבה יהודי צריך להתנהג, ועל הצורה הנכונה שבה הוא אמור להשתמש בהנאות העולם. יהודים לא מצווים להתנזר מהנאות החיים - הם מצווים לקדש אותן. יהודי יכול לאכול סעודה דשנה בשבת, ליהנות ממנה לגמרי - ולכוון בה 'לכבוד שבת קודש', ובכך להפוך חול לקודש. יהודי יכול לסעוד סעודה הגונה בכשרות מהודרת, להשמיע תוך כדי דבר תורה, לברך את ברכות הנהנין בכוונה, ובכך להפוך את שולחנו ל'שולחנו של מקום'. יהודי יכול לעבוד קשה לפרנסתו, להתנהג כמו בן תורה במקום עבודתו, לנהל את ענייני הכספים שלו ביושר ובנאמנות, ובכך להכניס קדושה בכל מקצוע או מקום בו הוא נמצא. צורת החיים הזו היא בעצם תחפושת. כלפי חוץ היא נראית צורת חיים רגילה, גשמית וחומרית - שנדמה שנהנית מהחיים ללא משמעות מיוחדת, אבל מתחת לפני הדברים - במקביל לידיים הגשמיות של חיי המעשה - פועם 'קול יעקב' המעניק להנאות אלו משמעות ותכלית.

זו הייתה בעצם גם כוונתו של יצחק, כשחשב לברך את עשיו. ידוע ידע יצחק מיהו יעקב ומיהו עשיו, וכוונתו הייתה להדריך את ילדיו בהתאם לטבעם השונה. את יעקב כ'איש תם יושב אוהלים' ואת עשיו כ'איש שדה' ששם שמיים שגור על פיו - ובכך הוא מכניס את הקדושה לחייו. נשים לב לאמירה של יצחק לאחר שמישש את יעקב: "הקול קול יעקב והידיים ידי עשיו" אין הוא מטיל ספק בזהותו של העומד לפניו, שאלמלא כן לא היה מברכו, אלא היה ממתיך עד שתתברר לו מי הוא. אמירה זו היא הדרכה לחיים. יצחק אומר ליעקב המחופש לעשיו בערך כך: "דע לך בן יקר - תוכל להצליח

כשהתחלתי להתרגש

עמוד 6

בין נשים לנזיקין

עמוד 5

כללי ביטחון

עמוד 3

צורך המקום

השבוע נעסוק במספר שאלות העוסקות
בטלטול מוקצה לצורך מקומו

**כלל: מותר לטלטל בשבת 'כלי שמלאכתו
לאיסור' אם אנחנו צריכים להשתמש במקום
בו הוא מונח. היתר זה נקרא 'צורך מקומו'**

לעבור במקום שנחסם על ידי המגירה) ולכן אם לא רוצים
'להתקע' עם מגירה פתוחה כל השבת, כדאי לפתוח אותה
כמה שיותר בשביל שהיא תפריע למעבר, מצב שמתיר
את סגירתה.

שאלה: השקית שבפח האשפה התמלאה אחרי הסעודה
בשבת בצהריים. האם מותר להוריד את השקית לפח
הטמון (במקום שיש עירוב טוב) 'לצורך מקומו' בשביל
שיהיה מקום לזרוק את האשפה שתגיע בהמשך השבת?
תשובה: הגם שמותר לטלטל 'כלי שמלאכתו לאיסור'
לצורך מקומו, אסור לפנות את שקית האשפה מהפח,
משום שאשפה נחשבת ל'מוקצה מחמת גופו', דהיינו, כל
דבר שאינו כלי ואינו עומד לשימוש האדם (כגון אבנים)
אסור בטלטול בשבת. 'מוקצה מחמת גופו' חמור מ'כלי
שמלאכתו לאיסור' בכך שאסור לטלטל אותו אפילו לצורך
גופו או מקומו. ולכן, למרות שצריך את מקום הפח, אסור
לפנות אותה. בתשובה הבאה נראה שיש מקרים שבהם
מותר להוריד את שקית האשפה לפח הטמון.

שאלה: אם כל אשפה נחשבת למוקצה שאי אפשר
לטלטל 'לצורך מקומו', איך אפשר לפנות בסוף הסעודה
את כל הקליפות של הפיצוחים והכוסות החד פעמיות
המלוכלכות מהשולחן?

תשובה: מותר לפנות את האשפה מדין 'גרף של רעי'.
ביאור המושג הוא שהתירו חכמים לטלטל ולסלק
בשבת דבר מוקצה מאוס שדוחה ומגעיל אנשים, ולכן
מותר לפנות את כל הלכלוך מהסעודה מהשולחן משום
שהאשפה נחשב ל'גרף של רעי'.

אם נחזור לתשובה הקודמת נבחין שיש מקרים בהם
מותר יהיה לפנות את שקית האשפה

המלאה מהפח, במקרה
שהאשפה שבה מדיפה
ריח לא טוב או שעצם
הפח המלא דוחה
את הסובבים, משום
שבאופנים אלו יש
את היתר של 'גרף
של רעי'. בפח אשפה
עם מכסה, בדרך כלל אין
את היתר הזה, ואסור לפנות
ממנו את השקית המלאה.

שאלה: ביום שישי, הבת שלי הניחה את מחברת פרשת
השבוע שלה, בתוך מגירה של כלי העבודה, ושכחה אותה
שם. האם מותר לפתוח את המגירה בשבת בשביל להוציא
את המחברת? אם מותר, האם צריך להקפיד לפתוח את
המגירה כמה שפחות או שאפשר לפתוח אותה לרווחה?
תשובה: הגם שהמגירה אסורה בטלטול בשבת משום שהיא
מכילה חפצי מוקצה, מותר לפתוח אותה כדי להוציא את
המחברת.

מגירה שמכילה מוקצה, מוגדרת בהלכה כ'בסיס', והיינו,
שדין המגירה כדין חפצי המוקצה שנמצאים בתוכה. כלי
העבודה שבמגירה הינם 'כלי שמלאכתו לאיסור' שמותרים
בטלטול כאשר הם מפריעים לשימוש במקום בו הם
מונחים לפיכך גם המגירה מותרת בטלטול, כאשר היא
מפריעה לשימוש במקומה.

אם ננתח היטב את סיפור המגירה והמחברת, נשים לב
שהפנל הקדמי של המגירה הסגורה הוא שמונע וחוסם
אותנו מלהגיע למחברת שבתוכה, ולכן יהיה מותר להזיז
את הפנל הקדמי (ובעצם את כל המגירה שמחוברת אליה)
בשביל להגיע למחברת. כאמור, ההיתר הוא תחת הכותרת
של 'טלטול כלי שמלאכתו לאיסור לצורך מקומו'.

כאשר מטלטלים כלי שמלאכתו לאיסור לצורך מקומו,
מותר להניחו במקום שבו הוא רוצה, ולכן אין צורך לצמצם
בפתיחת המגירה, ואפשר לפתוח אותה כמה שרוצים.

שאלה: כהמשך לשאלה הקודמת, אחרי שפתחתי את
המגירה והוצאתי את המחברת, האם מותר לי לסגור את
המגירה?

תשובה: גם בשאלה זו הכלל שידריך אותנו הוא כנ"ל.
משום שבעקרון, זהו טלטול 'כלי שמלאכתו לאיסור'
שמותר רק לצורך גופו או מקומו. לכן, אם רוצים לסגור
את המגירה רק כדי שהמטבח ייראה מסודר אין בזה היתר.
אולם אם המגירה מפריעה למעבר, מותר לסגור אותה
משום שסגירתה נחשבת ל'צורך מקומו' (משום שצריכים

על פי מאמר הביטחון לבעל הבית הלוי

- א.** חובת הבטחון בה' היא מצוה מן התורה, ונעברה בידו של היהודי כשאינו בוטח.
- ב.** הפחד מאדם וכדומה – הוא עצמו סבה שאכן ינתן בידו.
- ג.** כשאדם בוטח באמת בה' – לא יוכל אף אחד להזיקו.
- ד.** גם ששולטת על יהודי צרה מאדם, לא יחס זאת לאותו אדם כלל, כי הרי זה כמו מי שכועס על המקל ולא על המכה. ואין לו אלא להתפלל לה' שיושיעו.
- ה.** גם בענין המזונות, חייב אדם להאמין שלא יוכל אף אחד להפסידו ממה שנגזר עליו, וכן שום השתדלות לא תועיל לו להביא עליו יותר ממה שנגזר עליו.
- ו.** לפעמים רבוי ההשתדלות מביאה לאדם את ההפך מבקשתו, וגם לפעמים מסתובב עליו רעה דוקא מתוך אותה השתדלות.
- ז.** וכן בענין הרפואה, לפעמים רודף אחר רופא מסים, ומרבה בהשתדלות ולבסוף נולד לו רק נזק ממנו.
- ח.** התפלה צריכה להיות באופן שיפנים בלבו את דברי האמונה והמוסר הכתובים בתפלה.
- ט.** הבוטח באדם הוא מתקלל ב'ארור', ומלבד מה שלא ישיג מחמת כן את מבקשו – אף יענש על העברה בעוה"ב.
- י.** וכן להפך, הבוטח בה', מלבד המצוה שמקנים בזה, גם ישיג את מבקשו מחמת אותו הבטחון.
- יא.** גזרת ההשתדלות לפרנסה – היא ענש, וקיום גזרת 'אדם לעמל יולד', ואין ההשתדלות מביאה כלום, אלא היא רק פריעת חוב המטל על המין האנושי ואחריו שעשה אדם משהוא להשתדלות, יבטח לבו שיזמן לו ה' פרנסתו אפילו בדרך לא טבעית, כאליהו הנביא שכלכלוהו העורבים, ורבי שמעון בר יוחאי במערה.
- יב.** ולכן, אם אין בידו במה להשתדל, הוא פטור, ויצפה לישועת ה' שהיא כהרף עין. בין בצרה שמחמת אדם הרודף אותו, בין בצרכי פרנסה.
- יג.** ולכן, גם כשעסק בעסק והצליח, מחיב האדם, שלא יחס את ההצלחה לעסק, אלא יהיה בטוח שהגזרה הקדומה סובבה אליו את העסק הזה.
- יד.** ככל שאדם יותר חזק בבטחון – הוא פטור יותר מחובת ההשתדלות.
- טו.** לכן, בדורות קדומים היה מצוי נסים, כי היו מחזקים באמונה ובטחון, והגם שנעשה להם לא הוסיף להם כלל ולא טשטש להם את כל הבחירה, משא"כ בדורות האחרונים.
- טז.** העוסק בהשתדלות בדרך אסור, כן יתנהגו עמו משמים – שרק בדרך זו יתפרנס.
- יז.** כשמגיע על האדם איזה צרה או קשי בפרנסה, אין לו אלא: א. להתפלל. ב. לקבץ בלבבו שאין לו על מי להשען אלא על ה' בשמים, וכסגלת בעל נפש החיים בהתחזקות במחשבת אין עוד מלבדו.
- יח.** המעלה העליונה של הבטחון אינו רק במעוט ההשתדלות בידים, אלא בהרגשת הלב – שאין לו שום רצון עצמי ורק מה שה' עשה עמו זה הכי טוב לו. 'כגמול עלי אמו'. וכן כל מה שיקרה לו אף שגוראה לו כמו דבר רע יקבל אותו בשומחה, וידע שגם זו לטובה.
- יט.** על ידי הבטחון נצל מכמה עברות, כגון מחנפה, ומקנאה בכני אדם כי הוא בוטח בה'.
- כ.** מעל הכל, הבוטח בה' מגיע לדבקות תמידית בה' – שלא תסור מחשבתו מה' שבוטח עליו.

החוסן הביתי - אור בחשיכה

התשובה היא: שבחננו אנחנו מצינים את החוסן המשפחתי שלנו, שהוא סוד החוסן היהודי. הסיבה שעם ישראל שרד את הכל ושרוד לנצח, היא קודם כל בגלל שאנחנו משפחה אחת. נשמע קלישאה, אבל גנטית ומדעית זה בדוק. כולנו קרובי משפחה, בני יעקב אבינו, המשפחה היהודית הראשונה. הסיפור האדיר של נס חנוכה בו קומץ בודדים הביסו את האימפריה היוונית, הוא סיפורה של משפחה אחת. מתתיהו ובניו הכהנים, שהיו מאוחדים יחדיו, בחוסן טהור ופנימי, עד שיכלו להביס את היוונים, ולטהר את לב העם כולו.

הסוד של עם ישראל, הוא שאפילו משפחה יחידה עם קשר אמיתי וחזק יכולה על כל העולם, לכן אנחנו לא מפחדים. זהו הסוד של נר חנוכה, שמפיץ את האור, מתוך הבית - הבסיס המשפחתי - אל הרחוב החשוך, שוטף ומאיר את העולם.

אז איך משיגים חוסן משפחתי? תארו לעצמכם, זוג בעיצומה של מריבה, שומעים רעשים מבחוץ. מציצים בעינית ומבינים שיש חשש לחדירה עוינת. איך הם יהיו אחד עבור השני? עבור הילדים? אם רק נצליח להפנים שכל חולשה בבית מזמינה מזיקים למיניהם להתקרב, היינו מבצרים את בתינו. כי גם כשהעולם מתהפך, אם הבית הוא מחובר באמת, חסון ומאיר, שום חושך לא יוכל עליו.

הסוד של עם ישראל, הוא שאפילו משפחה אחת עם קשר אמיתי וחזק, יכולה על כל העולם

אימרה ידועה בשם אחד הצדיקים, מתארת יהודי המסיים את תקופת החגים ועומד בפני שיגרת החורף הארוכה והקרה. הוא כמעט נופל לעצבות, אבל אז רואה מרחוק - את להבת נר חנוכה, שמיד מאירה ומחיה את נפשו.

נדמה שאין אימרה אקטואלית מזו. יצאנו ברגע אחד מהאורות של סוכות ושמחת תורה, לתוך חושך נורא, מערבולת אימים שעדיין לא הסתיימה. עכשיו מגיע כסליו ואיתו ניחוחות הסופגניות ונרות החנוכה. לא צריך להיות נביא כדי לדעת שחנוכה הקרוב הולך להיות שונה מכל מה שהכרנו, חיילים שמדליקים בתוך עזה, וחנוכיות שכובשות כל בית יהודי בארץ ובעולם.

בנרות חנוכה ישנה הלכה שלא קיימת בשום מצווה. מדליקים אותם בבית "נר איש וביתו" אך מכוונים אותם דווקא לרחוב, בפתח הדלת או בחלון. מהו העניין הפלאי הזה, שהמדליק במקום גבוה שאין העין שולטת בו לא יוצא ידי חובתו? הרי ביהדות תמיד הכל פנימי, וכאן כל העניין הוא פרסום הנס מהבית החוצה?

מעשים מחכימים מגדולי הדורות

חינוך לכעס

"היודע עתה? במעשה זה שעשית, חינכת את בנך לשני דברים..."

בזו הלשון: 'לא ידעתי שאתה איש חינוך'. עוד האב מעכל את המחמאה שקיבל זה עתה מגדול הדור, וכבר הוסיף החזון איש באזניו דברים נוקבים:

היודע עתה, במעשה זה שעשית, חינכת את בנך לשני דברים: האחד, שאסור לדבר באמצע שמונה עשרה, והשני - חינכת אותו להיות כעסן. איזה מהשניים השפיע עליו יותר? ברור שהשני. ולמה? כי כמו שחז"ל למדו אותנו: 'גדול שימושה יותר מלימודה' כלומר, לימוד על ידי מעשה ממשי, נקלט טוב יותר מאשר לימוד בעל פה. את האיסור לדבר באמצע התפילה, הילד אמנם הבין. אבל את החינוך לכעס בלי שליטה, הוא הרגיש על בשרו."

אל המניין שהתקיים בביתו של מרן החזון איש, הגיע להתפלל יהודי אחד, עם בנו הצעיר. שקט השתרר בבית כשהחלה תפילת שמונה עשרה, אך פתאום נשמעה לחישה בקול רפה אך ברור. בנו של אותו יהודי פנה לחבירו שעמד מאחוריו, ודיבר איתו שיחת ילדים. אותו יהודי התכעס מאוד, ובזעמו, סטר לבנו סטירה הגונה, מכה שיש בה סימן. לאחר שהסתיימה התפילה, פנה החזון איש אל האב ואמר לו

מהנעשה בקהילות 'חלקי'

סיום מסכת קידושין וסדר נשים בקהילות חלקי

לומדי הדף היומי, מסיימים בימים אלו את מסכת קידושין, וסדר נשים ומתחילים לעסוק במסכת בבא קמא, השער הראשון בסדר נזיקין. בקהילות 'חלקי' רבות, הלימוד הקהילתי מתנהל לפי סדר הלימוד של הדף היומי, ובשבועות האחרונים התקיימו אירועי סיום רבים.

חלקי בקהילתי - תל ציון

ברמת בית שמש ד לומדים 'עמוד היומי' זהו סיום פרק ראשון

קהילת 'חלקי' שמריהו ליון ירושלים

בקהילת 'חלקי' הר יונה, השקיעו בחלות מיוחדות לסעודת המצווה

לרגל תחילת לימוד מסכת בבא קמא

יזמי הקהילות מזמינים לומדים חדשים להצטרף ללימוד הקהילתי של 'חלקי'.

מלוה מלכה של חלקי

בית הכנסת 15
בית הכנסת 15

סיום מסכת קידושין וסדר נשים

היום תחילת לימוד מסכת בבא קמא

לומדי חלקי - עם כל שיעור
זו נקודת המפגש עם חלקי קהילתי
חלקי קהילתי - 052-7611155

יזמי קהילתי לרגל

מסכת קידושין וסדר נשים

היום יער בשבת כיום החלילם במוקד נזה
אדמית על האש עם מוקד טובה
יחד עם חברי לומדי חלקי קהילתי
דוד שטרית
עם לחמני שבתות

חלקי קהילתי
מרתית בית הכנסת
בשעה 18:30

בבקשה לאשר הגעה בהקדם
ע"מ שנועד להיערך בהקדם

בבא קמא

חבר, חשבת ששפספסת?
חשבת שאת סדר 'חלקי' קהילתי
תלמד רק בסמך הבא?

במסגרת לימוד חשבת
של צעירי סדר חלקי קהילתי
הלימוד בבית הכנסת

חלקי קהילתי

דוח: סדר חלקי בבית הכנסת 18:30
מרתית בית הכנסת 18:45
שבתות חלקי קהילתי

חלקי קהילתי

תחילת לימוד מסכת בבא קמא

בית הכנסת 15
בית הכנסת 15

מרתית בבית הכנסת 20:50

לומדי חלקי - עם כל שיעור
זו נקודת המפגש עם חלקי קהילתי
חלקי קהילתי - 052-7611155

יזמי קהילתי לרגל

בקהילות אחרות, הלימוד השבועי עוסק בסוגיות מרתקות, וכל קהילה מוצאת לעצמה את הלימוד המתאים לה, אשר מרומם ומגדל את חבריה, לעסוק בתורה מתוך שמחת הלב ודיבוק חברים

שני הלכתי

שיעור מרתק ונעשי בהלכות המצוות יום יום
במסגרת תוכנית הלימודים
לימוד ודיון הלכה שני - מרתית חלקי
חלקי קהילתי - 052-7611155

חלקי קהילתי

ליל שישי של חלקי

חלקי קהילתי - 052-7611155

חלקי קהילתי

ליל שישי של חלקי

חלקי קהילתי - 052-7611155

חלקי קהילתי

גם אני מבני אברהם יצחק ויעקב

**מעולם לא תפסתי את עצמי כמי שיש לו
מה להציע להם. אני לא עוסק בקירוב, וזה
לא עסק שלי - איך הם חיים**

הרבה שנים התרגלתי להרגיש ניכור. אותי לימדו שהדרך היחידה להתמודד עם הניסיונות, זה לברוח מהם, ולכן השתדלתי תמיד ליצור אצלי בראש הפרדה מאוד ברורה בין הקיום שלי והנוכחות שלי כאן בארץ ישראל, לבין יושבי הארץ הזו, ובעיקר גורמי השלטון של המדינה.

מאז ששמעתי כילד, את שאלתו של הרב ש"ך - שאלה הנוקבת עד תהום ולא זכתה מעולם למענה: 'במה אתם יהודים?' גיבשתי את הגישה הבסיסית אל כל מי שאינו ממחננו. אם הזהות היהודית שלו, מוגדרת דרך חזון הציונות, שלא לומר 'דת הציונות' הרי שהוא יהודי של פולקלור. הציונות היא הרי תנועה שחרתה על דגלה ליצור יהודי חדש, צבר שבא מן הים, ולא סוחב על הכתפיים את הגלותיות העלווה של פעם.

גם כשיצאתי לעבוד במשרד שרוב עובדיו ולקוחותיו הם חילוניים, ומצאתי איתם שיחה משותפת באווירה נחמדה, כפי שכבר סיפרתי כאן בעבר. בסופו של דבר לא הרגשתי שום קשר משמעותי עם האנשים האלו, בטח לא שותפות גורל. הם חיים את חייהם בכדי לפרנס את משפחותיהם, מתעניינים בתרבות הפופ של אירופה, מאמינים בערכי שוויון חירות ואהבה, ומחזירים אל כל האנשים היפים והטובים של העולם.

לפעמים הייתי מרגיש צביטה בלב, כשמי מהעובדים היה מביא איתו ילדים למשרד, למשל בסוף החופש הגדול כשכבר אין קייטנות, והילדים מטפסים על הקירות בבית. הייתי רואה ילדים וילדות שניכר עליהם שאין להם שום קשר לדורות שקדמו להם. ילד בן 9 עם חולצה של מסי,

ששולט בהרכבים של ליגת האלופות, אבל לא יידע להגיד שם של תנא אחד. ילדה בת 7 ששרה עם הסרטונים מהנייד שלה, אבל לא שמעה מעולם על מודה אני. כמה עצוב, הייתי חושב לעצמי, ולא יודע מה אני יותר, מרחם עליהם או כועס על ההורים שלהם.

בתפיסה שלי הם היו רחוקים לגמרי, ומעולם לא תפסתי את עצמי כמי שיש לו מה להציע להם. אני לא עוסק בקירוב, וזה לא עסק שלי - איך הם חיים את חייהם. נקודת השינוי הייתה הסרטון שהתפרסם בשבוע הראשון של המלחמה, בו חיילי שייטת משחררים את אחד המוצבים שנכבשו בבוקר שמחת תורה. הם מסתערים על המחבלים, המון פיצוצים, יריות ורימונים, ואז מגיעים לפתח הבונקר בו מתבצרים החיילים: "תגידו שמע ישראל" נשמעת שאגה, ואני התרגשתי בפעם הראשונה. בימים הבאים, הצטברו עוד ועוד סיפורים על 'שמע ישראל' כקריאת הזדהות בתור יהודים. פתאום שמעתי מילים שלא שמעתי ולא האמנתי שאשמע. קיבוצניקים שאומרים: "הרגו אותנו כי אנחנו יהודים, לא בגלל שום דבר אחר" ובמילים 'שום דבר אחר' אני שומע את הטענות על כיבוש ואימפריאליזם ציוני, קיפוח ושלטון אפרטהייד, כל הטענות שהצדיקו כאן הרג יהודים במשך כל כך הרבה שנים.

ועכשיו משהו אז אצלי. לא הפכתי להיות ברדיטשוב, ואנשים שמחללים שבת עדיין רחוקים מהעולם שלי מרחק עצום. אבל בפעם הראשונה אני יכול לחשוב עליהם כעל אחים שלי. אחים רחוקים, אולי אפילו חורגים, אבל בסופו של דבר אחים. כל מי שמזדהה כיהודי, ומבין שהיהדות שלו, היא הגדרה מהותית של הקיום שלו, הוא איתי באותה משפחה, ואני צריך לדאוג לו. אם יש כל כך הרבה אנשים שמתייצבים לאירוע המשפחתי שלנו, כדאי שאתן את הדעת איך אני יכול לעזור להם, ולחבר אותם. אחרי הכל, גם הם כמוני, בני אברהם יצחק ויעקב.

**"עיקר נתינת התורה לישראל היא כדי
שישימו ביטחונם בה'...
לפי שעיקר הכל הוא הביטחון השלם והוא
כלל כל המצוות"**
(ביאור הגר"א - משלי כ"ב, יט)

יושב אהלים

למה נקרא שמה ישיבה? האם זה בגלל שיושבים ולומדים בה?

גם מציל שזוף עד העצם, מבין בירכתי מוחו, שבחור ישיבה נמצא באטמוספירה אחרת. סדר יומו שונה, ואורחות חייו אחרות לחלוטין. למה? מה יש בה בישיבה, שגורם לבניה להתנהל באופן שונה? ובכלל, למה נקרא שמה ישיבה? האם זה בגלל שיושבים ולומדים בה? והרי למדנו במסכת יומא (כה:) "מימיהן של אבותינו לא פרשה ישיבה מהם... היו במצרים ישיבה עמהם... היו במדבר ישיבה עמהם..." ובמסכת מגילה (כא.) אנו למדים: "תנו רבנן מימות משה ועד רבן גמליאל לא היו למדין תורה אלא מעומד..."

נמצאנו למדים שישיבות רבות התקיימו בתולדות עמנו, בהן בני הישיבה למדו בעמידה. מהי אם כן הסיבה לשם 'ישיבה'? ישיבה נקראת כך על שם הקביעות שבה. 'יושב יעקב בארץ מגורי אביו' זו קביעותו של אבינו בארץ, אחרי שובו מנודדיו בחרן. כך גם דוד המלך המבקש ושואל: 'שבתי בבית ה' כל ימי חיי'. ישיבה היא מצב של קביעות, והדרך היחידה להתגדל בתורה.

גם אנחנו העוסקים לפרנסת ביתנו, נקראים לעשות מלאכתנו עראי ותורתנו קבע, כי מהותו של אדם, נקבעת על פי מקום קביעותו. רק העושה תורתו קבע, הוא האוחז בעץ החיים, ודבק בתורה. קהילות 'חלקי' מוקמות בכל מקום בארץ, בכדי לאפשר לנו, בוגרי הישיבות העובדים, לקבוע את מקומנו בבית המדרש, לשבת וללמוד, לשתות ממעיין החיים כבני תורה יושבי אהלים.

באחד מימי בין הזמנים, אי אז בקיץ האחרון, התארחנו בצפון הארץ לנופש משפחתי. המציל בברכה היה סקרן להבין איך אנחנו חיים, ואיך בכלל הגענו לכאן. הוא הזניח את מלאכת ההצלה, והתמקד בחקר האיחוד, בפליאה גדולה. לאחר שהתיידדנו איתו, הוא שם לב לגבו של אחד מהישיבה בוחרים אצלינו, שכפוף מעט יותר מהרגיל. 'יש לך סקולויזיס S' הוא הכריז. 'יש אס ויש סי, תאמין לי אני יודע. למדתי בווינגט 4 שנים'.

'תקשיב, תקשיב טוב מה אני אומר לך עכשיו'. גלגלי השיניים במוחו הסתובבו בקדחתנות, והוא ניסה להתאים תרגילי כושר יעילים לבחור הישיבה החיזרי שמכל הבריכות בגלקסיה, בחר ליפול דווקא אצלו בברכה. 'תקשיב, אתה חוזר עכשיו לישיבה, נשכב על הספסל, לוקח שני ספרי תורה - כבדים, מעלה, מוריד. מעלה, מוריד. ככה איזה עשרים פעם. אחר כך ניגש לעמוד, ביד אחת מחזיק את העמוד, ביד השנייה את הספר שלך. וככה, תוך כדי מלמול אתה מותח את היד. נשאר לעמוד ככה איזה חמש דקות. מחליף ידיים'.

ברוך יערי

הקל קול יַעֲקֹב
וְהִידִים יְדֵי עֲשׂוֹ

"בזמן שיעקב מצוי בבתי
כנסיות ובבתי מדרשות
אין הידים ידי עשו"
(מדרש רבה)

מו"ל: חלקי בעמלי - יזמות קהילתית תורנית. מייסד: הרה"ג ברוך צבי גרינבוים עורך: אהוד בן יהודה כותבים קבועים: הרב אפרים קרלינסקי, הרב ברוך לב, הרב ישי גוזלן, הרב משה שמעון אופן, אריק אייזנפלד, א.ב. ברוך יערי עיצוב גרפי: אפרת 050-6604987

חלקי בעמלי: רחוב קהתי 14 ירושלים, טל: 02-6522592 חיל: helki.baamali@gmail.com מרכז מידע ארצי: 052-760-0080 chelki.co.il chb6522592@gmail.com

חמל חלקי במלחמתי

בשביל לעבור את הגלים
אתה חייב עוגן לחיים...

קולות מלחמה בארצנו וכל אחד מאיתנו
מרגיש צורך לתרום את חלקו בניצחון
שעת לימוד תורה שלך תוסיף כח ללוחמים שבחזית,
וגם עבורך היא תהיה עוגן מרגיע של אמונה ובטחון
בתוך ים החרדות שמקיף אותנו

אנו, יזמי ארגון 'חלקי בקהילתי' בכל רחבי הארץ עומדים
לרשותך, ונוכל לתווך לך – בוגר הישיבה העובד –
בכל מקום ובכל שעה שתבחר
כולל ערב, שיעור או חברותא מתאימה
כדי שגם לך יהיה חלק מכריע במלחמה

מוקד 'חלקי'

 052-719-21-02

חלקי במלחמתי
העצמה רוחנית מעשית